

Ey Oruç Tut Bizi

– GürhanGürses · 08 Temmuz 2013

EY ORUÇ TUT BİZİ

“Afrika’ya ilaç göndermeye karar vermiştik;

Fakat hepsinin üzerinde TOK karnına yazıyordu.”

Açlık sorunu ciddi manada tehlike işaretleri vermeye başlayan Afrika’daki insanlar için bir şeyler yapmalı geride kalanlar. Ramazanı şerif onların halini idrak edebilmemiz için çok ama çok önemli... Ne olursa olsun dini dili rengi bütün insanlık onların açlığını bastırabilecek, yok edebilecek çözümler üretmelidir. Bir tanka ayrılan para ile kaç Afrikalı aç çocuk doyurulur? Bir savaş uçağına ayrılan para ile kaç Afrikalı çıplak çocuk giydirilir? Bir savaş gemisine harcanan para ile kaç hasta Afrikalı çocuk iyileştirilir?

Hesap ortada, ayan beyan insanlık açlıkta...

Bir fitreni gönder Afrika’ya. Kaç midesi yaralıya fitil olsun. Bir iftarlığını gönder Afrika’ya. Kaç zamandır aç olan bir yaşlıya soluk olsun. Bir sahurunu gönder Afrika’ya. Gözlerine renk gelsin bir kez bile olsa! Zekâtını gönder Afrika’ya. İnsanlık ölmemiş densin. Sadakanı gönder Afrika’ya. Aç gönlün doysun. Gönder ki tok açın halinden anlamış olsun. Gönder ki akbabalar açlıktan ölmek üzere ola Afrikalı bir çocuğun bedeninin başında onu yemek için beklemesin.

Açlığın sömürsü olmaz. Açlığın dalgası olmaz. Açlığın Hristiyan’ı Müslüman’ı olmaz. Beyazı siyahı hiç olmaz.

Açlık maddenin tesiri altında hükmedenlerin yaratmış olduğu bir dünyada, sömürünün hâkimiyet kurduğu ve ülkeleri bir vampir gibi emdiği bir yüzyılda bütün insanlığın ayıbıdır.

Oruç önemlidir; empati kurabilmek adına... Onları daha iyi anlayabilmek adına... Yüce rabbim açlıkla sınamasın toplumları, yoklukla test etmesin bir daha.

Yiğit Karan usulca yanaştı yanıma. Mavi gözlerinde bir sevinç ve yüreğinde heyecanla “Baba” dedi “Bana oruç al ben de tutacağım.” dedi. Afrikalı bir çocuk geldi aklıma. Kara gözlerinde bembeyaz bir umut ve sözlerinde Abı Kevser hasretiyle “Baba bana ekmek al ben de ekmeği katıksız yiyeceğim.” diyen. “Oruç alınacak bir şey değil!” dedim Yiğit Karan. Afrikalı çocuğun babasını hayal ettim kara teninde bin bir yara, kırılacak bir dala benzeyen ellerinde bir çaresizlikle: “Ekmek öyle kolay alınabilecek bir şey değildir oğlum!” Kara gözlerinde kapkara bir hüznün, kocaman yüreğinde kocaman bir yokluk.

“Baba ben hiç oruç görmemişim.” dedi Yiğit Karan saf ve masumane. Afrikalı çocuk geldi dile yine: “Baba ben hiç ekmek görmemişim.” Diye. Bir çift mavi gözden bir çift kara göze bağ kurdum hemen. Umut olsun istedim bu satırlar, ışık olsun istedim, kapı açsın ve pencere olsun diledim. Güldüm ve yanıtladım: “Oruç görülebilecek bir şey de değildir.” Yiğit Karan. Afrikalı çocuğun babası konuştu hemen; sesi kısık, rengi soluk, kolu kanadı kırık: “Ekmeği ben bile görmedim çocuk sen nasıl göreceksin? ” diye.

Bir güzel ağladım halime. Açlıktan ölmek üzere olan çocuğu düşündüm ve ona ekmek bulamayan bir babayı.

Bütün çocuklar Yiğit Karan’dır. Açlıkla mücadele eden ve yaşama tutunmaya çalışan her bir çocuk içimde derin hüznün yaraları açmaktadır. “Ekmek al!” diyen çocuğun feryadını hisset! “Ekmeği ben

görmedim sen nereden bileceksin çocuk?" diyen babanın yüreğini gör!

Noktayı bir hikâyecikle koymak istiyorum.

Bir ailenin televizyonu bozulur ve tamirci çağırırlar. Televizyonun içi açıldığında bir sürü ekmek kırıntısı çıkar. Evin hanımı, bunu evin küçük yaramaz kızının yaptığını hemen anlar fakat pek çok annenin yapacağı gibi ona kızmak onu cezalandırmak yerine kızını karşısına alır ve neden yaptığını sorar. Kızın cevabı karşısında oradaki hiç kimse gözyaşlarını tutamaz. Küçük kız, televizyonda Afrika`daki aç çocukları gördükçe her gün kendi ekmeğinden ayırıp televizyonun arkasındaki deliklerden onlara ekmek kırıntısı atıyormuş.

Ey oruç tut bizi!

Ey insanlık anla bizi!